08/09/2026

Γουμενίσσης Δημήτριος: Η προς ιερατεία επισκοπική μας νουθεσία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

- **Του Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου**

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δράμας κ. Δωρόθεε,

θεοτίμητε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν τῆς ἐν Δράμᾳ ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας

εὐχαριστοῦμε γιά τήν πρόσκληση στήν εὐλογημένη ἱερουργία καί ὁλοκλήρωση τῆς χειροτονίας τοῦ π. Γεωργίου, τοῦ ὑπευθύνου νεότητος, σ᾽ αὐτήν ἐδῶ τήν ἱστορική καί μαρτυρική καί ἀκμάζουσα Μητρόπολη.

Τετιμημένο Πρεσβυτέριο, Χριστοῦ διάκονοι, λαέ τοῦ Θεοῦ χαριτόδωρε καί εὐλογημένε,

ἀγαπητέ μας ἱεροδιάκονε πατέρα Γεώργιε,

σέ λίγες μέρες θά τιμήσουμε τήν γέννηση τῆς Παναγίας μας πού εἵλκυσε τόν Θεό στήν ἐκπλήρωση τῆς λυτρωτικῆς καί σωτήριας θείας οἰκονομίας γιά ὅλη τήν κτίση.

Ἡ Μαριάμ ἦταν ἐκείνη πού συνείργησε, ὥστε ὁ Θεός νά ἐκπληρώσει τό προαιώνιο σχέδιό Του γιά τήν ὁλοκλήρωση καί τήν ἀνακεφαλαίωση ὅλου τοῦ κόσμου (στήν Θεανθρώπινη ὕπαρξη τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ Του).

Ἡ ἀνακεφαλαίωση αὐτή, ἡ ὁλοκλήρωση αὐτή, ἡ ἐκπλήρωση αὐτή, ἡ σωτηρία αὐτή, λέγεται καί εἶναι: Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος.

Σ᾽ αὐτήν τήν Ἐκκλησία ἐλεηθήκαμε κι ἐμεῖς οἱ εὐτελεῖς νά μετέχουμε ὡς ταπεινοί δοῦλοι τοῦ Κυρίου μας, κι ἐνῶ κι ἐφόσον ἀναζωπυρώνουμε τό δοθέν χάρισμα, ἱερουργοί τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καί λειτουργοί τῆς θείας χάριτος!

Αὐτό ἦταν τό προαιώνιο θεϊκό σχέδιο καί μυστήριο τῆς κοινωνίας τοῦ κτιστοῦ

κόσμου μέ τόν ἄκτιστο Θεό, μέ τόν Θεάνθρωπο Κύριό μας!

Τά ἀμέτρητα θαύματα τοῦ Κυρίου καί τά ἀμέτρητα θαυμαστά σημεῖα τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων εἶναι ἡ τεκμηρίωση αὐτῆς τῆς ἀνακεφαλαίωσης ὅλου τοῦ κόσμου στόν Χριστό μας.

Αὐτό τό προαιώνιο μυστήριο ὑπηρετοῦμε οἱ Κληρικοί καί σ᾽ αὐτό συμμετέχουμε ἀπό λαϊκοί, ὅπως καί ὅλοι ἐσεῖς, μοναχές καί μονάζοντες καί λαϊκοί προσκυνητές. «Τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός»...

Τό Βάπτισμα εἶναι ἡ ἀπόλουση τῆς φθορᾶς καί ἡ μετοχή μας στήν Ταφή καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Τό Χρίσμα εἶναι τό δικαίωμα πού ἀποκτοῦμε γιά τή δική μας συμμετοχή στήν στό μέγα καί σεβάσμιο μυστήριο τῆς Πεντηκοστῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἡ ἔνταξή μας στό ἄχραντο μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, πού ἔγινε θύτης καί θῦμα γιά τήν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου.

Προσέξτε ὅμως· Βάπτισμα, Χρίσμα, Ἱερωσύνη (θεία Λειτουργία) δέν εἶναι ἀτομικές πράξεις, ἀλλά Χριστολογημένες πράξεις, πράξεις ἑνότητος μέ τόν Κύριο καί πράξεις ἑνώσεως τοῦ κόσμου μέ τόν Κύριο.

Ἡ μοναδική ἀξία τῆς Ἱερωσύνης δέν βρίσκεται σέ μᾶς, ἀλλά στόν Χριστό καί στό Πνεῦμα τό Ἅγιο, πού χαρίζουν καί χαρίζονται μέ τήν Ἱερωσύνη στόν Ἱερέα καί στήν λειτουργική σύναξη πού ὑπηρετεῖ κάθε φορά ὡς ἐντολοδόχος τοῦ Ἐπισκόπου.

Ὁ Χριστός καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο δέν εἶναι “ἰδιοκτησίες” τοῦ κάθε χειροτονούμενου Ἱερέα.

Ὁ κάθε χειροτονούμενος Ἱερέας πρέπει νά ἔχει ἑνότητα ὑπακοῆς καί ἀναφορᾶς στόν Ἐπίσκοπο, γιά νά παραμένει ὁ ἴδιος “ἰδιοκτησία” τοῦ Χριστοῦ καί “ἐνέργημα” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ κάθε χειροτονούμενος Ἱερέας πρέπει νά “χύνει αἷμα” τέλειας ταπεινώσεως καί τελειούμενης καθαρότητος (ὄχι ἐγωισμούς καί δοξομανίες καί αὐτοαναφορές καί κενοδοξίες και περηφάνειες, ὄχι τέτοια).

Γιά ποιό λόγο;

Γιά νά εἰρηνεύει ἡ Ἐκκλησία μέ τόν ἑαυτό της καί μέ τόν κόσμο, ἀναδεικνύοντάς τον τίμιο καί εὐσυνείδητο μέλος της.

Γιά νά πορεύεται τήν ὁδό πού βάδισε ὁ Κύριος πρός τόν Γολγοθᾶ καί χάραξε τό

θεογράφο ἱστορικό της χρέος.

Γιά νά κρατᾶ ἀναστυλωμένη στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τήν ἄχραντη εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιά νά ὑπηρετεῖ τό προαιώνιο σχέδιο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, περί τήν κτίση ὅλη, γιά κεῖνο πού ὁ ἀπόστολος Παῦλος θεολογεῖ: «ἀνακεφαλαιώσασθαι τά πάντα ἐν τῷ Χριστῷ».

Δέν ἀγωνιᾶ ἡ Ἐκκλησία γιά τήν ἐσχατολογική φορά τῆς ἱστορίας, ἀλλά περιπτύσεται τόν κόσμο “στεναγμοῖς ἀλαλήτοις”, μέ ἱδρῶτα “ὡσεί θρόμβους αἵματος”.

Προσεύχεται καί διακηρύσσει στούς ἐγγύς καί τούς μακράν τό ἔργο τῆς κοσμοσωτηρίου θείας Του οἰκονομίας ὑπέρ “τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας”.

Ποτέ ὁ Ἱερεύς (ὅσο χαρισματικός κι ἄν εἶναι...), ποτέ μά ποτέ δέν ἐπιτρέπεται νά φαντασιώνεται πώς τάχα ἀποτελεῖ σπάνιο μοχλό «γιά τήν σωτηριώδη ἀνακεφαλαίωση τοῦ κόσμου στόν Χριστό».

Αὐτό ἐνεργεῖται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Χαρίζεται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ξεκινᾶ, ἐπιτελεῖται καί τό συντελεῖται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἡ «ἀνακεφαλαίωση τῶν πάντων ἐν Χριστῷ» ἐκπληρώνεται μόνο στόν Χριστό καί ἀπό τόν Χριστό, «διά Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν». Θά τό ζήσουμε ἐμφανέστερα στή Β΄ παρουσία τοῦ Κυρίου, διαυγέστατα, ὅπως τό βλέπουμε ψηλαφητά στή ζωή καί στά θαυμάσια τῶν ἁγίων τῆς Πίστεώς μας.

Ὁ Ἱερεύς πρέπει νά ἔχει καθοδηγητή τήν αἴσθηση τοῦ θείου φόβου.

Ὅπως συνέβαινε μέ τόν Μωυσή (πού ἑορτάσαμε χθές) καί ὡσάν τόν Ζαχαρία (πού ἑορτάζουμε σήμερα).

Ὁ Μωυσής ἦταν Θεοπτικός συνομιλητής [τῆς δόξης] τοῦ ἀσάρκου Λόγου.

Καί ὁ Ζαχαρίας ἦταν Ἀγγελικός συνόμιλος (πατέρας τοῦ "ἐκ στειρωτικῶν λαγόνων Ἀγγέλου").

Ὁ Μωυσής δέν ἔγινε ἀπό μόνος του θεοπτικός τῆς θείας δόξης καί Χάριτος τοῦ Γιαχβέ. Δέν ἔγινε μόνος του ὁδηγός τοῦ λαοῦ στήν ὑπακοή μέ τόν Θεό τοῦ Σινᾶ, μέ τόν Θεό τοῦ παντός, μέ τόν Θεό τῶν Πατριαρχῶν, καί ἀργότερα θεοπτικός τοῦ Θεοῦ τῆς σαρκώσεως στή θεία Μεταμόρφωση, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀνακεφαλαιώσεως.

Ὁ Θεός Λόγος τόν προσκάλεσε καί τόν δοκίμασε, τόν ἀπομάκρυνε ἀπό τήν κόρη τοῦ Φαραώ καί τά παλάτια, τόν ἔκανε ἐρημίτη, τόν ἔκανε ὑπηρέτη τοῦ Ἰοθόρ, τόν ἔκανε σύζυγο τῆς Σεπφώρας καί πατέρα τέκνων (σύζυγο τῆς σωφροσύνης καί πατέρα τῆς ἀρετῆς), τόν ἔκανε πάλι ἀπόκοσμο, τόν ἔκανε ἰσάγγελο αὐστηρῆς νηστείας καί προσευχῆς, τόν ἔκανε θεοπτικό... καί ταυτόχρονα τόν ἔκανε Προφητικό ἡγέτη τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ στή Γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

Ὅλη ἡ ἀξία τοῦ Μωυσῆ δέν ἦταν στά ἱστορικά ἤ στά θαυμαστά στιγμιότυπα τοῦ βίου, πού τά περιγράφουν τά τέσσερα ἀπό τά πέντε βιβλία τῆς Πεντατεύχου. Οὔτε μόνο στήν Αἴγυπτο οὔτε μόνο στό Σινᾶ. Ἡ ἀξία τοῦ Μωυσῆ δικαιώθηκε, λυτρώθηκε, σώθηκε στήν Παλαιστίνη τῆς Καινῆς Διαθήκης, στήν Παλαιστίνη τοῦ Χριστοῦ, στήν Παλαιστίνη τῆς θείας Μεταμορφώσεως.

Ἡ ἀξία τοῦ Μωυσῆ ἦταν τότε, πού πῆρε τήν ὁριστική ἀπάντηση γιά τίς θεοπτίες τοῦ Σινᾶ: στό Θαβώριον ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως! Ὅταν εἶδε ἐπιτέλους τόν ἀόρατο Θεό Λόγο τῆς θείας δόξης σεσαρκωμένο ὡς Θεάνθρωπο Σωτήρα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ μεγαλοσύνη τοῦ Μωυσῆ δέν ἦταν τά προσόντα του, ἡ ἡγετική του ἰδιότητα, ἀλλά ἡ παρουσία καί συμμετοχή του στήν θεοπτία τῆς Μεταμορφώσεως, ἡ ἔνταξή του στήν «ἐν Χριστῷ ἀνακεφαλαίωση τοῦ κόσμου».

Αὐτό πρέπει νά ὑπηρετεῖ ὁ κάθε χειροτονούμενος Πρεσβύτερος, ὁ κάθε χειροτονημένος Ἱερέας.

Νά λειτουργεῖ, νά κηρύττει, νά ἐξομολογεῖ, νά τελεῖ τά Μυστήρια, νά προσεύχεται, νά δέεται, νά ἁγνίζεται, νά εἰκονίζει τόν «ἀνείκαστο ἐν ἀγαθότητι», νά ἐλεεῖ, νά προσεύχεται, νά φανερώνει καί νά ὑπηρετεῖ μέ ὅλα αὐτά (προπαντός μέ τή θεία ἱερουργία καί λειτουργία) «τήν ἀνακεφαλαίωση πάντων στό Χριστό».

Αὐτό δέν εἶναι δύσκολο, διότι τό ἐνεργεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο γιά ὅσους Ἐκεῖνος γνωρίζει ὅτι τό ἐπιποθοῦν καί Ἐκεῖνος τούς «τελειοποιεῖ» εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησία.

Συγχρόνως, ὅμως, αὐτό δέν εἶναι εὔκολο, προπαντός, διότι ζοῦμε τόν παραλογισμό τῶν οἰκογενειακῶν, τῶν κοινωνικῶν, τῶν οἰκονομικῶν, τῶν πολιτικῶν, τῶν διεθνῶν συγκρούσεων. Ζοῦμε καί ὑπηρετοῦμε διχασμούς, ἐπιμερισμούς, καί ὄχι τήν ἐκκλησιαστική «ἀνακεφαλαίωση πάντων μέ τόν Χριστό καί γιά τόν Χριστό».

Ὁ Ἱερεύς, γιά νά μήν ταυτισθεῖ μέ τήν κοσμικότητα, ἀλλά γιά νά ὑπηρετεῖ τήν Χριστολογημένη σωτηρία τοῦ κόσμου, πρέπει νά εἶναι ὁ ἴδιος καθημερινά Θεο-αναφορικός, Χριστο-αναφορικός. Νά ἔχει μνήμη Θεοῦ καί νά γίνεται στούς ἄλλους κυριολεκτικά ὁλοφάνερη ἀνθρώπινη «μνήμη Θεοῦ».

Νά εἶναι Χριστολογημένος καί νά γίνεται Χριστολογημένος.

Αὐτό ἦταν ὁ προφήτης Ζαχαρίας, ὁ πατέρας τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πού ἑορτάζουμε σήμερα. Ἡ ἑβραϊκή λέξη «Ζαχαρίας» σημαίνει «μνήμη Θεοῦ».

Ὁ σήμερα τιμώμενος ἅγιος Ζαχαρίας (Ἱερεύς μεταξύ Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης) ἦταν ὁλοζώντανη διαρκής μνήμη (μνημόνευση-ὑπενθύμιση-φανέρωση) τοῦ Θεοῦ πρός τόν κόσμο.

Παραμένει στούς αἰῶνες Ζαχαρίας-μνήμη Θεοῦ-προφητική φανέρωση τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Ζαχαρίας φανερώνει πρός τόν κόσμο Αὐτόν πού λάτρευσε, Αὐτόν πού γνώρισε, Αὐτόν ἀπό τόν ὁποῖο ἐλεήθηκε στά γηρατειά του, ὥστε νά γίνει πατέρας τοῦ Προδρόμου.

Αὐτό ὑπῆρξε οὐσιαστικά (καί) ὁ μεγάλος Ὅσιος τῆς Σίψας, ὁ νέος ὁμολογητής καί θαυματουργός καί θεοπτικός ἅγιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης, πού ἐλεήθηκες νά φέρεις τό ὄνομά του, π. Γεώργιε.

«Γεώργησε» τήν ὕπαρξή του, ὥστε νά ἀναπνέει, νά χαίρεται, νά φανερώνεται, νά γίνεται διαρκῶς «μνήμη Θεοῦ», φανέρωση τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι τόν ἔζησαν, ὅσοι τόν προσέγγισαν καί ὅσοι μέχρι σήμερα τόν ἀποθαυμάζουν, δέν ἐρχόμεθα πρός αὐτόν σάν σέ ἕνα «αὐτονομημένο χαρισματικό ἄνθρωπο», ἀλλά σέ μιά ὁλοζώντανη «εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ», ἕνα ὁλοζώντανο θεοπτικό προφήτη τοῦ Χριστοῦ, μιά ὁλοζώντανη «μνήμη Θεοῦ».

Αὐτό εὔχομαι νά κρατήσεις γιά πάντα ὡς ταυτότητα τῆς ἱερατικῆς ζωῆς σου, τῆς διακονίας σου, τῆς καταξίωσής σου, ἀγαπητέ μας π. Γεώργιε.

Ὄχι τόν ἑαυτό σου, ὄχι τόν κόσμο, ὄχι καμιά ὁμάδα ὀπαδῶν, ὄχι κοσμικές φιλοδοξίες, ἀλλά νά εἶσαι καί νά γίνεσαι καί νά φανερώνεις τόν Χριστολογημένο προφήτη «Μωυσή», τόν Χριστολογημένο προφήτη «Ζαχαρία», τόν Χριστολογημένο ὁμολογητή «Γεώργιο», οἱ ὁποῖοι (ὡς ἄνθρωποι προφητικά καί ὡς ἅγιοι ἐσχατολογικά) ὑπηρέτησαν «τήν ἀνακεφαλαίωση τῶν πάντων ἐν Χριστῷ». Ἴσχυε γι᾽ αὐτούς ὅτι μετά καυχήσεως ἐν Χριστῷ διεκήρυττε ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ὁ θεῖος Παῦλος: “Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος” (Φιλιπ. 1, 21).

Ὁ Θεός πού σέ «προέγνω» καί σέ προσκάλεσε ἀπό τήν ἱστορική ἐπαρχία μου (τήν Παιονία) στήν μαρτυρική ἱστορική Δράμα·

ὁ Θεός μας πού σέ ἀξίωσε νά διακονεῖς δίπλα στό εὐλογημένο μας πνευματικό ἀνάστημα, τόν Ποιμενάρχη σου, τόν Σεβασμιώτατο ἅγιο Δράμας κ. Δωρόθεο·

ὁ Θεός μας πού κατηύθυνε τά διαβήματά σου στό ἱερό Θυσιαστήριο·

νά σέ καταξιώνει ὡς θεόδεκτο Ἱερομόναχο καί νά σέ ἀξιώσει νά παραμείνεις Ἱερεύς καί γιά τό ἐπουράνιο θυσιαστήριο.

Ἔτσι νά σέ χαίρεται ἡ Παναγία μας ἡ Εἰκοσιφοίνισσα, οἱ τοπικοί Ἅγιοι, οἱ ἐκλεκοί γονεῖς σου Νικόλαος καί Μαρία, ὁ ἀδελφός σου Ἀλέξανδρος, οἱ συγχωριανοί σου, οἱ φίλοι σου κι ἐμεῖς, κληρικοί καί λαϊκοί.

Καταλήγων, εὔχομαι καί προσεύχομαι γιά τήν χαρά πού μοῦ ἔδωσε ὁ Γέροντάς σου νά μοῦ προτείνει νά τελέσω τήν χειροτονία σου, νά διατηρήσεις, μέ τήν δύναμη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τό χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης «ἀκατάγνωστα και ἀπρόσκοπτα», ὥστε νά ἐπικαλεῖσαι μέ καθαρή συνείδηση τό Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Καί τώρα εἴσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου!

